

Nr 611

**av herrar Henningsson och Adamsson
om översyn av bestämmelserna om rivning av byggnad.**

Sedan några år har man från samhällets sida ansett det vara nödvändigt att förhindra rivning av äldre bostadshus, som är i sådant skick att en modernisering och upprustning skulle skapa ännu under många år fullt beboeliga lägenheter. Det infördes därför en bestämmelse om att rivning inte fick ske utan tillstånd av den kommunala myndigheten. Man kan, sedan denna bestämmelse varit i kraft under några år, konstatera att denna inte fyller sin uppgift på ett tillfredsställande sätt. Gången i ett sådant ärende är att byggnadsnämnden ger rivningslov helt baserat på de byggnadstekniska betingelserna. Rivningstillstånd lämnas av länsbostadsnämnden efter hörande av den lokala fastighetsnämnden.

Här följer en beskrivning av en inträffad händelse:

En byggnadsfirma köper en gammal fastighet som sedan den tömtes på hyresgäster har tillåtits att rivas. Firman köper därtill tre andra fastigheter som av stadens fastighetsnämnd planerats att moderniseras då samtliga byggts under 1930-talet. Utan någon myndighets vetskap lyckas byggfirman, under hot om förestående rivning, få även 1930-talshusen tömda. Under en fredag rives den gamla fastigheten. En tidig lördagsmorgon rives också ett av 1930-talshusen. Denna åtgärd önskar naturligtvis fastighetsnämnden beivra men nödgas konstatera att det inte föreligger någon straffsats för detta nonchalerande av givna regler. Byggfirman ber om ursäkt med motivering att den anställda som företog rivningen hade gjort ett misstag och rivit mera än firman hade beordrat.

Man har lättare att förstå misstaget då man nu konstaterar att man söker tillstånd att riva även de återstående två 1930-talshusen med motiveringen att man på det större tomtområdet önskade uppföra ett varuhus för en känd varuhuskedja.

Sedan husen blivit tömda på hyresgäster har husen raserats i snabb takt. Fönstren har krossats. Husen har blivit tillhåll för alkoholister och knarkgäng. De närboende klagar och den påtryckning detta utgör kommer förmodligen att bli så stark att myndigheterna i längden inte kan motstå trycket. Man kan naturligtvis vägra byggnadstillstånd, men i ett längre perspektiv kan inte heller en sådan åtgärd försvaras. Man kan naturligtvis tänka sig ett väl tilltaget bötesbelopp för överträdelse av rivningstillstånd. Beloppet måste vara ansevärt om det skall få avsedd

effekt och bör förmodligen ligga i närheten av taxeringsvärdet. Motivering till här till är att, om myndigheten utfärdar ett förbud, är det en nödvändighet att straffet står i proportion till den vinst vederbörande uppnår genom att bryta mot förbudet. Om detta inte kan uppnås är lagstiftning meningslös.

En viktig detalj i sammanhanget är att åtgärder vidtages som effektivt kan förhindra att fastigheter, som av lokala myndigheter inplacerats som objekt för modernisering, tömmas på hyresgäster. All erfarenhet visar att så snart fastigheten tömts på hyresgäster sker en vandalisering som mycket snabbt omöjliggör en från kostnadssynpunkt rimlig förbättring av bostäderna. En omfattande upplysning borde lämnas hyresgästerna med uppgift om att uppsägning från bostad är verkningslös, såvida inte giltigt rivningstillstånd kan uppvisas för fastigheten i fråga. Hyresgästen får inte låta sig skrämmas enbart av hotet om rivning.

Man har anledning förmoda att flera olika lagparagrafer kommer att beröras för att uppnå önskvärd effekt, då syftet inte torde kunna nås utan samverkan på flera områden mellan berörda myndigheter.

Med hänvisning till vad som anförts hemställer vi

att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär en översyn av gällande bestämmelser för rivning av fastigheter i syfte att förhindra överträdelse av rivningstillstånd.

Stockholm den 25 januari 1972

EINAR HENNINGSSON (s)

ERIK ADAMSSON (s)